

Грабчо.

Не ли съмь ти баща азъ? Не ли трѣба да мя почиташъ?

Славчо.

Това не е работа, гдѣто чадата сж длѣжны да отетѣпятъ на бащитѣ. Любовьта не познава никого.

Грабчо.

Ще тя направя азъ да мя познаешъ, като зема тоягата.

Славчо.

Всичкитѣ ви заплашванія не струватъ нищо.

Грабчо.

Ще ли ся отречешъ отъ Марія?

Славчо.

Никакъ!

Грабчо.

Дайте ми завчасъ тоягата.

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА.

ГРАБЧО, СЛАВЧО, КОЛЬО.

Кольо.

Е! е! е! господари! Какво е това? Какво имате на умъ?

Славчо.

Смѣяся азъ съ тія работы.

Кольо, Славчу.

Господине, не, моля вы ся, недѣйте така, малко търѣнне.